

Psalm 22:25

“Want Hij heeft niet veracht noch verfoeid de verdrukking van de verdrukten, noch Zijn Aangezicht voor hem verborgen; maar Hij heeft gehoord, als die tot Hem riep.”

1 Davids geloof 2 Jezus' genade 3 ons gebed

Gemeente,

Psalm 22 kent een onverwachte omslag. En iedereen kan zien dat dat omslagpunt ligt tussen de verzen 22 en 23. Tot en met vers 22 is het één en al smeking. Klagen van de nood, bidden om hulp. En ineens, vanaf vers 23 is het dankzegging. Zo zal ik Uw Naam mijn broeders vertellen, in het midden der gemeente zal ik U prijzen. Prijst Hem. Tot en met het laatste vers toe: zij zullen aankomen en Zijn gerechtigheid verkondigen omdat Hij het gedaan heeft.

En daarbij moeten we goed in het oog houden dat het één Psalm is. Dus David heeft hem achter elkaar gedicht en uitgesproken. Het is niet zo dat hij vers 1 t/m 22 vorige week heeft gedicht. Toen hij in nood was en zich van God verlaten voelde. En dat hij nu, een week later, nu God uitkomst heeft gegeven, er de verzen 23 tot en met 32 achter heeft gezet. Nee, heel Psalm 22 is gemaakt door David, door de Heilige Geest, toen hij in ellende was en zich van God verlaten voelde. Maar op dat moment al breekt in vers 23 het vertrouwen door: de HEERE zal horen. Ja, hij zegt het zelf zo alsof het al gebeurd is: Hij heeft gehoord en heeft niet veracht en heeft niet verfoeid. Zo vast is David overtuigd dat de HEERE zal redden.

1 Davids geloof

Kijk, je bent geneigd om het zo te doen: je voelt je van God verlaten en je bidt ergens om. Dan wacht je of het verhoord wordt. Of je daar iets van merkt. En als dat gebeurt, dan ga je danken. Tenminste, als je dat dan ook nog niet vergeet. Maar dan is de orde: bidden-verhoring-danken. Maar het geloof doet het anders: dat bidt. Dat dankt voor de verhoring. En dan verwacht het de verhoring die komen zal. Dus danken voor de verhoring merkbaar is en is ingetreden. Bidden-danken-verhoring. Dat is geloof. Dat is bidden, gelovig bidden. Dat mag David doen in Psalm 22. Eigenlijk kun het ook zo zeggen. Als je bidt dan zeg je als laatste woord: "Amen". Wat betekent dat? Het zal waar en zeker zijn. Catechismus: mijn gebed is veel zekerder van God verhoord dan dat ik gevoel dat ik dat begeer in mijn hart. Nu, dat doet David in vers 23 t/m 32. Hij zegt: "Amen". Het zal waar en zeker zijn. Mijn gebed is verhoord.

God danken voordat Hij iets heeft laten merken van verhoring. Dus stel je dat zo concreet voor.

Je bidt God om een nieuw hart, om bekering. Geef me berouw, verlangen naar U. Je merkt niks, je voelt niks, maar je dankt en looft: Gij hebt verhoord! Ik dank o God!

Je bidt om vergeving. Van al je zonden en schuld, van één zonde die je weer gedaan hebt. Je voelt en merkt niks in je hart. Maar je zegt: amen! Gij zult verhoren en Gij hebt verhoord, mijn schuld is weg.

Je mist God. Hij is zo ver weg. En je hart is zo doods. En je bidt dat God nabij komt, Zich openbaart. Je dankt direct: O God dank U dat U mijn verhoort en dat gij mij hebt aangezien.

Je worstelt met het Heilig Avondmaal en smeekt om opening en toegang. Om eens aan te mogen gaan. Dat alle barrières weg zullen vallen en dat je aan zult kunnen gaan. En je dankt tegelijk de HEERE dat Hij je zal brengen aan Zijn tafel en op Zijn tijd de toegang zal openen.

Je wilt op de belijdeniscatechisatie, maar je zondige leven zit je dwars, je voelt je onbekeerd. En je smeekt of God het wil veranderen. En direct dank je Hem dat Hij het doen zal.

Je kunt niet meer, het leven is zo zwaar, de strijd vergt zoveel. Je kracht en moed en hoop stort in. En je bidt om uitkomst, om hulp. En je dankt erachteraan en looft God dat Hij je erdoor heeft geholpen en zal doen volhouden.

Je weet niet wat je op een dag zult moeten zeggen. Tegen iemand op je werk die vloekt, of op een gesprek met een leidinggevende waar het over principes gaat en je vraagt om wijsheid en moed. En je dankt diezelfde ochtend al dat God je wijsheid zal gaan geven en je de woorden in de mond zult leggen.

Dat is het! Dat is gelovig bidden. Bidden op grond van Gods Woord en belofte. En daar genoeg aan hebben. Omdat de HEERE doet wat Hij belooft. Hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven die Hem daarom bidden. Niet afwachten of de HEERE hoort, maar vertrouwen dat Hij hoort. Hoe is dat als je iets aan je vader en moeder vraagt: stel je bent ziek, en je hebt een dokter nodig. En je vraagt: papa, mama wilt u de dokter voor me bellen en laten komen? Denk je dan? Benieuwd of papa en mama dat zullen doen. 'k Zal afwachten. Dat zou eigenlijk een klap in het gezicht voor je vader en moeder zijn, alsof die ook in staat zouden zijn om je zonder dokter steeds zieker te laten worden. Is God dan niet veel meer ons vertrouwen waard. Als we bidden om wat Hij heeft beloofd, om wat geestelijk goed voor ons is, is Hij dan niet waard dat we op voorhand vertrouwen dat Hij het doen zal?

En de Heilige Doop verzegelt het: Ik zal u tot Vader, Zoon en Heilige Geest zijn. En het Heilig Avondmaal verzegelde het: Ik zal u voeden en laven tot in het eeuwige leven. Ik zal u doen aankomen. Ik zal

niet toelaten dat uw geloof ophoudt en breekt. Ik zal zorgen voor uw aankomst in de heerlijkheid.

En daarom, avondmaalganger, mag je nu al danken dat je in de hemel komt. Dat Hij dat gebed vervult: Heere, geef dat ik aan mag komen, dat ik eens helemaal heilig zal zijn en eeuwig U genieten mag. O HEERE ik dank U dat U verhoort! Dat ik in de hemel kom. Dat mag ik al weten en U al voor danken voordat het zover is. Dat hoort de HEERE zo graag. Dat verheerlijkt Hem.

Ware dankzegging in zijn zuiverste vorm is dankzegging voor je iets van verhoring hebt gemerkt. Dus dan mag die dankzegging er zeker zijn als de HEERE heeft verhoord en je hebt het gemerkt. Je mocht vanmorgen aangaan en je werd er gezegend. Merkbaar ervaren. En dan begint onze tekst met "Want". Dus vers 24 heeft er alles mee te maken. David bedoelt omdat de Heere mij verhoord heeft, laat ieder daarom Hem prijzen en vereren. Mooi is dat, als velen, als heel de gemeente God vereert en dankt omdat God één iemand heeft gezegend. Dat heel de gemeente dankend meeleeft als één lid mocht ervaren dat de HEERE heeft gehoord. Dat meeleven met elkaar in strijd en dank. Juist rondom het Heilig Avondmaal. Dat is gemeenschap der heiligen. Met en voor elkaar bidden en met en voor elkaar danken.

2 Jezus' genade

We hoorden al: Psalm 22 is de Psalm die Jezus aan het kruis gebeden heeft. Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten. Alleen, daarbij moeten en mogen we bedenken dat de Heere Jezus daarbij heel de Psalm in gedachten heeft gehad. Heel deze Psalm is in Hem vervuld. Als Jezus het 2^e vers van deze Psalm heeft aangehaald aan het kruis dan klinkt heel de Psalm daarin mee. Zoals wanneer je iemand vraagt een Psalm om te geven en hij zegt: "'t hijgend hert", dan bedoeld hij heel dat vers, alle regels ervan. Zo heeft Jezus het begin van deze Psalm genoemd aan het kruis, wetend en bedoelend dat Hij heel deze Psalm vervullen zou.

Dus toen Jezus aan het kruis hing. Volstrekt verlaten van God, en in Gods toorn verlaten, toen heeft Jezus geloofd en geweten dat de HEERE Hem zou horen en verhoren. Dat het Pasen zou worden. Dat God Hem verhoren zou. Aan het kruis werd Hij verdrukt en Hij heeft geroepen tot God. Maar op de Paasmorgen blijkt: de HEERE heeft verhoord.

En dat heeft Jezus geloofd toen Hij aan het kruis hing. Toen Hij Zich van God verlaten voelde en door God verstoten. Totaal en in toorn. En toch heeft Jezus geloofd: de Vader zal Mij horen. Zelfs door de hel heen gaat het naar het licht. Dus zo iemand geloof nodig heeft, vervoeg u bij Hem. Dus als iemand vertrouwen nodig heeft, kom tot Jezus. Hij is er

de Bron van. Hij deelt het uit. Als je zegt en merkt en voelt: o ik kan en ik durf God zo niet te vertrouwen, als het moeilijk is en ik voel niks en ik merk niks, dan kan ik, dan durf ik niet geloven dat God hoort en zal horen en verhoord heeft. Ik kan niet geloven en vertrouwen. Ik moet het eerst zien en ervaren en meemaken en dan pas durf ik en kan ik geloven en vertrouwen. Jezus leert geloven. Hij deelt het uit. Hij schenkt en werkt het. O Heere, ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp. Wie niet tot Hem kan komen in geloof, laat die komen om geloof zegt Thomas Boston. O Zoon maak mij, ook in dit opzicht, Uw beeld gelijk.

Jezus is verhoord en heeft dat geloofd. Alleen, dat ging wel wonderlijk. Want aan het kruis leek het daar niet op. Integendeel. Toen is Jezus niet verhoord. Toen Jezus aan het kruis hing heeft God Hem wel veracht en verfoeid. Toen, aan het kruis heeft God het kermen van Zijn Zoon veracht, geen aandacht aan besteed. Heeft God Hem verfoeid. Weggestoten uit Zijn nabijheid. Onrein verklaard. Weg, weg uit Mijn ogen. Weg uit Mijn nabijheid. Toen heeft God Zijn Aangezicht wel verborgen. Geen straaltje gunst of liefde. Totaal afgewend en enkel toorn en vloek uitgestraald naar Zijn Zoon. En toen heeft God Hem niet verhoord. Toen de Zoon tot Hem riep, bleef het stil, doodstil, bleef de hemel dicht, hoe de ziel van Jezus ook kreet en smeekte en kermde. En dat is Zijn diepste lijden geweest. In Zijn lijden Zijn zielelijden. En in dat zielelijden geen verhoring en geen opening van de hemel en vanuit God. Daar stortte Hij Zijn bloed en gaf Zijn lichaam.

Dat is wat ik verdiend heb. Dat is de hel: je wordt in je schreeuwen en kermen door God veracht, verfoeid, niet gehoord. O stel je voor. Van God verlaten, schreeuwend en kermend, maar: geen verhoring, geen opening, nooit. O, als ik hier toch niet leer roepen, als ik hier toch niet leer schreeuwen tot God. Omdat ik zonder Hem kan en Hem veracht en Zijn roep niet antwoord, dan.....dan zal ik eens eeuwig roepen zonder antwoord. Maar dat onderging Jezus opdat er voor mij wel verhoring zijn zou, wel opening, wel Zijn vriend'lijk Aangezicht. Hij voor mij. Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven.

En daarna en daarom heeft God niet veracht en niet verfoeid, en wel Zijn aangezicht getoond en wel verhoord. Met Pasen. Hij heeft niet veracht en heeft Hem niet verfoeid. Verachten is: iets zo onbelangrijk vinden dat je eraan voorbijgaat. Iets van nul en generlei waarde achten. Verfoeien betekent: iets of iemand een gruwel achten, dwz.: ongeschikt en onbevoegd om in God nabijheid te kunnen komen. Onrein verklaren, en dus onbevoegd om tot God te komen. Maar dat heeft God niet gedaan! Hij heeft met Pasen en hemelvaart Jezus verhoord en opgenomen in Zijn heerlijkheid. Toegelaten tot voor Zijn troon. God heeft Zijn aangezicht niet verborgen voor Hem. Met Pasen schuiven de wolken

van toorn en vloek weg en Gods Aangezicht straalt als en Zon. Gods Aangezicht is in gunst tot Hem gewend. En God laat Hem eeuwig voor Zijn aangezicht zijn. En God heeft gehoord. De schreeuw uit het hart van de Zoon naar Hem en naar Zijn gunst aan het kruis. Jezus ontvangt de gunst van God in het eeuwige leven. En dan geldt: en wij met Hem, wij in Hem.

Het Hij voor mij van goede Vrijdag heeft Zijn vervolg in: ik met Hem op Pasen. Dan geldt dat ik al met Jezus ben opgewekt en in de hemel gezet. In Hem. Zoals wanneer je een papiertje in een gouden kist doet. En je laat die gouden kist door het vuur heengaan. Dan is het papier veilig en komt er ook doorheen. Zo stond Jezus voor het vuur. Het vuur van de toorn van God. En daarachter, aan de overkant is Gods gunst en heerlijkheid. En Jezus is erdoorheen gegaan. Hij komt aan de overkant. En wij? Nooit, wij komen nooit door dat vuur van Gods toorn heen. Maar je mag je identiteitspapieren meegeven aan Jezus. Dan ben je in Hem. Als een papier in een kistje van goud. En dat kom je erdoorheen, door het vuur van Gods toorn heen, in Jezus. Hij brengt je papieren aan de overkant in Gods gunst. En als de Vader dan mijn naam leest, zorgt Hij dat ik er ook kom. Ik in Hem. Wat Jezus ontvangt, ontvang ik ook. Met Hem opgewekt en met Hem ten hemel gevaren. God zal zorgen dat ik er ook in deel.

3 ons gebed

Dat blijkt ook in Psalm 22. Want het is duidelijk in de volgende verzen dat David aankondigt, dat ik verhoord ben, zal worden, dat zal voor velen heilrijke gevolgen hebben. Dat is niet alleen voor mij van betekenis, maar voor velen. In Israel en erbuiten. David was immers de gezalfde Koning. Dus wat er met hem gebeurde zou gevolgen hebben voor heel het volk. En daarom zegt David in de volgende verzen dat zijn verhoring enorme vrucht zal dragen: vers 27 de zachtmoedigen zullen eten en verzadigd worden, die de HEERE zoeken, allen die Hem zoeken zullen Hem prijzen. En hun hart zal in eeuwigheid leven. Ja de vrucht ervan zal nog veel verder zich uitstrekken. Alle einden der aarde zullen het gedenken en zich bekeren. Vetten der aarde en zwakken op aarde en het nageslacht zal Hem dienen en zal komen.

Daarin zie je heel duidelijk dat ook dit ver over David uitstijgt tot op Jezus toe. Wat er met Jezus gebeurt dat heeft grote gevolgen. Vrucht voor velen. Onder Israel en de volken. Hoe zorgt God daarvoor? Altijd in de weg van het gebed, van het aanroepen. Altijd in dezelfde weg: vers 25 heeft het over de verdrukking van de verdrukte. God zorgt dat je je verdrukt weet. Benauwdheid. Je weet en gevoelt je onmacht, je zwakte. Juist de gelovige voelt die hoe langer hoe meer. Dat je aan je eigen krachten overgelaten niets voor elkaar krijgt. Niets kan bereiken. En daarom gaat het over iemand die om hulp roept. Die tot God riep. En dat

is hulpgeroep. Sos–geroep. Als er geen hulp komt dan zink ik weg, dan kom ik om in golven. Als er geen hulp komt, dan zink ik weg in de golven van zonde, van verzoeking, van vertwijfeling, van onmacht, van wanhoop, van verlatenheid. Help, Heere.

Dat leer je in het geloof hoe langer hoe meer. Avondmaalganger, dat tekent je leven steeds meer toch? Hulpbehoevendheid. Steeds afhankelijker worden. Steeds meer je op genade aangewezen voelen. Hoe meer je op je plek bent, hoe meer je Jezus nodig hebt.

Avondmaalganger, pleit daarbij op de belofte van het Heilig Avondmaal. De zachtmoedigen zullen eten en verzadigd worden. Verzadigd worden van Gods heil en gunst. Verzadigd worden van vreugde in God en kennis van Zijn heil. En die de HEERE zoeken zullen Hem prijzen en hun hart zal in eeuwigheid leven, opleven, echt leven, genieten in God, leven met vooruitzicht en goede moed, dat is leven. Avondmaalganger, bidt daar elke dag om. Val daar elke dag op terug. HEERE, dat hebt U beloofd. Maak het waar. Omwille van die Ene Die U hebt verhoord, de Heere Jezus. Deelt het mij uit: verzadiging van Uw heil en leven voor mijn hart.

Als dat maar nood is en verlangen geeft. Als je maar niet gerust bent omdat je aangegaan bent. Ik ben aangegaan en dat was goed of minder goed naar mijn ervaring, maar dat is het. Zo is het goed. Ik ga rusten tot de volgende voorbereidingsweek komt. Alleen op het gebed ontsluiten zich de schatten van God. Het gebed is de stok die de zak met Gods schatten openbreekt. Als een zak water die boven iemand hangt. Maar als hij daar niet aankomt dan blijft dat water in die zak en heeft hij er niks aan. Als hij met een stok tegen die zak stoot, in die zak prikt, dan komt er een opening waardoor het water over hem heen stroomt. De zak van Gods beloften hangt boven de zachtmoedigen en boven hen die de Heere zoeken, boven de ware avondmaalganger. Maar wie niet smeekt en bidt, die ontvangt niks. Het gebed is de stok die tegen de zak van Gods beloften aanstoot. Van verzadiging en leven voor je hart. Om dagelijks tegenaan te stoten. En te zeggen: Gij hebt verhoord, U zult verhoren Heere, want zo bent U, dat hebt U verzegeld aan Uw tafel.

En er zijn dankzij Christus ook beloften voor wie onbekeerd is. vers 28. Beloften voor de vetten der aarde, dat zijn de welvarenden, de rijken. Maar ook voor die die zijn ziel bij het leven niet kan houden. Die stervende is en aan het eind is, lichamelijk of geestelijk. Zij zullen aanbidden en nederbukken voor de Heere. Aankomen tot Hem. En ook nog beloften voor het nageslacht, dat zal Hem dienen. En daarom is de vraag: wat doe je als je niet bekeerd bent? Als je niet aan kon gaan? Ben je daar gerust onder? We zullen wel zien hoe het over 3 maanden is? Dat is vreselijk! Gerust zijn terwijl je weet dat je erbuiten staat. Om Christus

wil hangt de zak van Gods beloften boven je. Rijken en armen en het nageslacht zal aanbidden en neerbuigen en komen en zich bekeren. Roep de Heere aan. Heere, vervult U dat. Laat het gebed de stok zijn die tegen de zak van beloften aanstoot en prikt. Het is toch wat, als je onbekeerd bent, geen belijdenis kan doen, niet aan het Avondmaal kan, en je roept niet, je hebt er rust en vrede mee. Roep Hem aan. Smeek Hem erom. Vertrouwend dat de HEERE horen zal, gehoord heeft. Want zo is de Heere! Hij hoort, Hij heeft verhoord zodra ik riep, ook toen ik er nog niets van merkte. Maar Hij heeft gehoord als ik tot Hem riep.

Amen